

# ОПЕТНЕНА КОРОНА

СЕМЕЙСТВО РОЯЛ

НОВЕЛА



*ерин уот*

Превод от английски език

Галя Евтимова

*Уо*

ЕГМОНТ

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Tarnished Crown*  
Copyright © 2018 by Erin Watt  
All rights reserved.

*Превод* Галя Евтимова  
© Егмонт България, 2022  
*Редактор* Вили Вълканова  
*Коректор* Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД  
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9  
[www.egmontbulgaria.com](http://www.egmontbulgaria.com)

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2022  
*Тираж*: 2000 бр.  
ISBN 978-954-27-2708-8

*Това е подарък за вас – нашите почитатели.  
Времето на линията е поразклатено,  
но дадохме най-доброто от себе си.*

## ГЛАВА ПЪРВА



### ГИДИЪН

– ЗАЩО СЕ НАВИХ ДА ДОЙДА? – НЕГОДУВАМ, докато оглеждам претъпканата стая. Това парти е като стотиците други, които посещавам още от четиринайсетгодишен, когато се научих да изкарвам незабелязано колите от гаража на моя добър стар баща. Музиката е малко по-добре, откакто братството реши да се охарчи за истински диджей, но бирата и хапчетата са все така блудкави.

– Защото има безплатно пиене и яки мадами. Какви други причини ти трябва? – пита ме Кал Лониган, един от съотборниците ми по плуване.

– Беше риторичен въпрос.

– Видя ли ги онези сладурчета? Малкият ти приятел в гащите трябва да е или полусляп, или направо умрял. Виждам поне десетина причини точно срещу нас – размахва бирената си бутилка към група момичета.

Всичките ми изглеждат еднакви. Бухнали, оформени коси, оскъдни рокли и сандали с връзки, вързани около

глезна. Как каза доведената ми сестра, че се наричали? Римски сандали? Гръцки сандали? Все тая, пука ли ми?

Не. Отдавна спря да ми пука.

Подавам бирата си на Кал.

– Аз съм пас.

– Как така „пас“? – пита с недоумение той. – Ами онази? Азиатката в ъгъла е гимнастичка. Чух, че може да се огъне като геврек.

Откога е готино да чукаш геврек?

– Категоричен пас.

– Тревожа се за теб, човече. – Повдига бутилката пред устата си, явно за да не могат другите да прочетат по устните му какво ще каже. – Разправят, че отдавна не си топвал чушлето. Да не страдаш от перманентно съсухряне?

Понечвам да му обясня, че подобно нещо не съществува. Но като бебе много пъти се е надишвал с хлор и това е увредило умствените му способности. Не мога да му се сърдя.

– Добре че плуваш добре и си красив, Кал – потупвам го по гърба.

– Мислиш, че съм красив? – изписуква. Ококорва се и се оглежда да не би някой да го е чул.

– Виж, пич, и ти си симпатяга, но знаеш, че не ходя от отсрещния бряг, нали?

– Вярно – отвърщам провлечено. – Както и да е, ще се омитам. Това парти е...

И в този момент я виждам.

Тъмната ѝ коса е права и лъскава. Опушеният грим около сините ѝ очи изостря чертите ѝ, изострени са

дори купидоновите ѝ устни. Носи тази маска, откакто ме заряза. Маска, която казва, че е сърдита на света и е готова да си го изкара на всеки беден нещастник.

Не знам с колко е преспала, след като ми каза, че ще ме нарани така както аз нея, но знам, че не се е насладила нито веднъж. И как би могла, когато тялото ѝ ми принадлежи, точно както моето на нея?

– Кое е мацето, което зяпаш? – любопитства Кал.

– Ще те убия, ако я докоснеш, Лониган – изръмжавам.

След което тръгвам към Савана Монтгомъри, за да разбера какво прави в това долнопробно братство, вместо да разбива мечтите на новодошлите в гимназията „Астор Парк“.

Някакъв от братство „Сигма“ стига първи до нея. Опира лакът до главата ѝ и започва да се търка в нея още преди да е прекрачила прага.

Сграбчвам го за рамото.

– Брат ти Пол те търси.

– Пол ли? – премигва копелето в поло тениска с безизразна физиономия.

– Или може би беше Питър? Паркър? Ей толкова е висок – помахвам с ръка някъде до брадичката ми. – С руса коса.

– За Джейсън Пруит ли говориш?

– Той трябва да е – избутвам го не особено любезно от Савана.

– Трябва да свърша нещо набързо – намигва на мое-то момиче копелето. – Пази мястото до теб топло. Ще се върна.

– Кой е този брат Пол? – носи се глас зад мен.

Мамка му, Кал.

– Какво правиш? – завъртам се.

– Исках да видя какво привлече вниманието на всемогъщия Гидиън Роял. – Подава грамадната си лапа на Сав. – Кал Лониган. Викат ми Дългия.

Тя поема ръката му и я задържа повече, отколкото би ми се искало.

– Дългия? Това да не е един от онези прякори, които описват обратното на реалността?

Стисвам зъби. Цяло чудо е, че ми е останал някакъв здрав емайл. Търкам тези кътници един в друг, откакто се срещнахме.

– Изобщо. Рекламата отразява самата истина. Роял може да го потвърди. Заедно сме в отбора по плуване. Е, принцесо, къде да те отведе, за да ти покажа точно колко верен е прякорът ми? – навежда се и целува пръстите ѝ.

– Тя е непълнолетна – изтърсвам.

– Не е вярно, кретен такъв – издърпва ръката си Сав. – На осемнайсет съм. И както добре знаеш, в този щат минималната възраст е шестнайсет години.

– Махай се, Кал. – Отказвам да го наричам „Дългия“. – Тази е моя. Знаеш правилата.

Савана ме пронизва с поглед.

– Не съм твоя.

– Добре, добре – въздиша Кал. – Но следващата е моя.

Не свалям очи от Сав.

– Дадено.

– Аз не съм парче месо, Гидиън! – крясва. – Не може да си ме заплюеш както патица по време на лов.

Не обръщам внимание на негодуванието ѝ, защото има въпрос, който не търпи отлагане.

– Какво правиш тук?

Усмихва се, но някак измъчено.

– Дойдох да разгледам колежа. Мисля да се запиша в държавния колеж.

Част от мен е във възторг. Другата част обаче се бунтува. И без това се ненавиждам, нужно ли и в кампуса постоянно да ми се напомня защо съм ужасен човек? Не, не е.

– Няма ли да е болезнено за теб да учиш в същия колеж като мен?

– Защо? – пита с хладен тон тя. Ако не я познавах толкова добре, можеше и да ме заблуди, но зад желязната завеса в погледа ѝ трепти болка.

– И двамата знаем защо. Ще се погубим взаимно. – Колкото и далече да стоим един от друг и колкото и хора да поставим между нас, все още се привличаме. Независимо колко се стараем, не можем да зачеркнем миналото и връзката ни. Но когато се съберем, си причиняваме неопишуемо страдание.

– Аз вече съм мъртва. Ти най-добре го знаеш. Ти си този, който заби нож в сърцето ми. – Подминава ме и ме залива вълна на знойна жега и стрити магнолии, която скоро бива погълната от масата студенти, които трият потни тела едно в друго.

– Братле, май не си пада много по теб – появява се зад мен съотборникът ми със сериозно изражение.

– Ти си истински специалист по човешко поведение, Кал.



*ерин уот*

– Само казвам. Къде си я убил за първи път? Ако мога да попитам.

– Как къде? – отвърщам, озъртайки се за нея, но е прекалено тъмно, пък и тя не иска да бъде намерена. – В гимназията.



### *ТРИ ГОДИНИ ПО-РАНО*

– Последна година, Гид. Ще избухнем – крещи през покрива на колата ми Хамилтън Маршал III, познат и като Три.

– Сядай долу, глупако – тегли го за крачола на дънките приятелката му Бейли. – Ще ти хвъркне главата.

Неохотно сяда долу.

– Сядам само защото ми е гадно за теб, кукло. Ако нещо ми отнесе главата, ще се измъчваш до края на дните си, а не искам това за теб. За теб също, Гид – пресяга се от задната седалка, за да ме потупа по рамото.

– Ха! – изпръхтява до него Бейли. – Искат ти се. С Гидиън ще се утешаваме един друг и ще забравим, че изобщо си съществувал.

– Кажеш, че не е вярно, Гид. Не би постъпил толкова долно – удря се драматично в гърдите Три.

– Братският кодекс и в гроба ли важи? – шегувам се. По-скоро бих си отрязал ръката, отколкото да пипна гаджето му.

– Аз ще те утеша – намесва се брат ми, Рийд, от предната седалка. Толкова е мързелив, че дори не може да си отвори очите или да си надигне главата от облегалката.

– Как не! Братският кодекс важи и на небето, откъдето ще ви наблюдавам и тримата – посочва с два пръста към очите си, а след това ги размахва към предните седалки.

– Значи казваш, че искаш любовта на живота ти и най-добрият ти приятел да са нещастни до края на живота си, защото си бил толкова глупав, че да си развяваш главата през покрива, когато въпросният приятел кара със сто и двайсет? – пита го Бейли.

– Сто и четиресет – поправям я.

– Сто и четиресет – повтаря тя.

– Не казах това – мръщи се Три.

Рийд се подсмивва.

– Тогава няма да имаш нищо против да се утешаваме един друг. И ще искаш Гидиън да ми доставя най-хубавите оргазми, които съм получавала, защото ще искаш най-доброто за мен.

Скривам усмивката си. Бейли отдавна е скопила Три и разнася топките му в чантичката си на „Прада“.

– Бъззз. Таймаут – прави буквата „Т“ с ръце. – Тегля чертата при идеята най-добрият ми приятел да ти доставя оргазми, та ако ще и да съм мъртъв. Няма да мога да се насладя на живота след смъртта, ако Големият Гид те задоволява с големия си индивид.

Добре, може би само едната топка.

– С непознат по-добре ли ще е?

– Определено. Което означава, че и Рийд е дисквалифициран.

Рийд размахва пръст, за да покаже, че е чул.

– Трябва да си намериш момиче, Гидиън. По-безо-

пасно е – уведомява ме Бейли.

– В какъв смисъл?

– Първо, така няма да насъскваш огромния казан с кандидатки. Достатъчно зле е, че и Истин вече е в „Астор“. Тримата пречите на женското съсловие да върши каквото и да било. Второ, по-здравословно е да си във връзка. Не се притесняваш от венерически болести или че някое момиче може да ти пробие презерватива. Нали така, Три?

– Точно така, кукло. Бейли вече от година е на противозачатъчни.

– Повечето момичета са – добавя Рийд, все така със затворени очи.

– Какво ще кажеш за Аби Уентуърт? – предлага Три.

– Уф, не – протестира Бейли.

– Какво ѝ е на Уентуърт? – поглеждам към Рийд. Преди няколко седмици той се мотаеше с нея на парти-то на Джордан Карингтън. – Изглежда мила.

– Разбира се, че на теб ще ти изглежда мила. Тя е от онези момичета, които винаги се правят на добри и мили пред момчетата, но когато е сама, е жалка и манипулативна – сбръчква нос Бейли. – Дори по-зле, ако някое момиче се оплаче от нея, накрая излиза лошата. Защото уж ѝ завижда или нещо от сорта.

Три обгръща лицето ѝ и я придърпва за целувка.

– Не се притеснявай, кукло. Няма за какво да ѝ завиждаш.

– Знам – потупва го по главата, сякаш е послушно кутре. – Ами Джуъл Дейвис? Като цяло е доста сваятна.

– Звучи като голяма скука – отвръща Рийд.

Тук съм съгласен с него.

– Не искам да си хващам гадже последната година.

Ще трябва да се разделим и става много сложно.

– Ох. Хубаво – измъква дланта си от тази на Три и скръства ръце.

Три ме поглежда умолително. Мрази тя да се сърди.

– Какъв е планът за довечера? – питам с въздишка.

– Да се срещнем в „Риналди“ в девет и да си вземем сладолед – надига се отново Бейли.

– Добре.

– Аз съм зает – уведомява ни Рийд.

Зает, друг път. Сигурно ще ходи долу на пристанището да се бие.

– Там съм – уверявам Бейли, преди Три да ми е отправил друг жален поглед.

Бейли изважда телефона си и започва да разпраца съобщения на всичките си приятели.

– Някакви конкретни предпочитания? Емилия, Саша, Жанет?

– Жанет не излиза ли с Дан Грейбър? – учудва се Три. – Видях ги да разменят слюнки на партито на Конър Мил, което миналата седмица беше на пристанището.

– Така ли? Не знаех. – Отбелязва го в телефона си. – Ами сестрите Монтгомъри?

– Сестри ли? Мислех, че Ший е единствена и не, благодаря – потръпвам.

– Какво ѝ има на Ший? – интересува се Бейли.

– Движи се с Джордан Карингтън. По-добре да си отрежа оная работа, отколкото да я пхна в някоя от групичката ѝ.

– Не знаех, че е такова отношението ти към Джордан. Така де, според мен тя е змия в пазвата, но нямах представа, че мъжете виждат друго освен идеалните й цици и дупе.

– Хей, ами аз? – негодува Три. – Разказах ти как ме опипваше по физическо. Още съм травмиран.

Три е метър и деветдесет и пет и е като гардероб. Това, че се страхува от малката Джордан Карингтън, е шега. Приеха го в Луисвил с пълна футболна стипендия. Бейли, разбира се, също се записа там. Трябва да пази инвестицията си.

– Затова имаш мен, скъпи – потупва го по рамото тя. – Добре, да се върнем на списъка с гости. За сестрите Монтгомъри – да или не?

– Да, добре. Не ми пука. – И без това не означава, че ще си легна с някое от тези момичета. – Покани когото...

И в този момент я виждам.

## ЗА АВТОРА

Ерин Уот е рожба на въображението на двама автори на бестселъри, свързани помежду си чрез любовта към знаменити книги и страстта към писането. Те споделят един и същ съзидателен интелект. Тяхната най-голяма любов (след семействата и домашните им любимци)? Да измислят забавни и понякога налудничави истории. Най-големият им страх? Раздялата.

Можете да се свържете с тях на:

**[authorerinwatt.com](http://authorerinwatt.com)**

**[authorerinwatt@gmail.com](mailto:authorerinwatt@gmail.com)**

## ИЗЛЕЗЛИ КНИГИ ОТ ПОРЕДИЦАТА

### *СЕМЕЙСТВО РОЯЛ*

*Парцалена принцеса*

*Стъклен принц*

*Пясъчен замък*

*Прокудената наследница*

*Пропукано кралство*

*Опетнена корона*

### *ДРУГИ КНИГИ НА*

*ЕРИН УОТ*

*Когато е наистина*

*Едно малко нещо*